

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 * číslo 43 * 22. října 2006 * Cena 6 Kč

Téma týdne

Připomínka

582. výročí úmrtí

husitského vojevůdce

Jana Žižky

NAŠE CÍRKEV SI PŘIPOMNĚLA BOŽÍHO BOJOVNÍKA JANA ŽIŽKU Z TROCNOVA

Na vrchu Vítkově si naše církev připomněla život a význam husitského vojevůdce Jana Žižky v den 582. výročí úmrtí. Pietní akt se už tradičně konal ve spolupráci s Armádou České republiky, Národním muzeem, Městskou částí Praha 3 – Žižkov a historickou společností VERITAS. Slavnostní akt po husitském chorálu zahájil promluvou bratr patriarcha. Ředitel Národního muzea PhDr. Michal Lukeš stručně připomněl historii památníku na Vítkově i záměry jeho využití do budoucna, starosta Městské části Praha 3 – Žižkov mj. připomněl, že název čtvrti je památkou na husitského vojevůdce. Modlitbou pražského biskupa Karla Bicana, položením věnců k jezdecké soše Jana Žižky a státní hymnou byl pietní akt ukončen. Bratr patriarcha Tomáš Butta ve své promluvě uvedl:

Vážený přítomní, sestry a bratři, své slovo uvedu textem z Bible z knihy Kazatel ze 3. kapitoly: „*Veškeré dění pod nebem má svůj čas ... je čas boje i čas pokoje*“ (v. 1.8).

V dějinách naší vlasti se střídá čas boje a čas pokoje. Postava, kterou si dnes připomínáme - Jana Žižku z Trocnova, je spojena s časem boje.

Ale tuto osobu je třeba vidět v souvislosti s celou českou reformací – dobou 15. až počátku 17. století. V této významné epoše našich dějin vyniká zejména Mistr Jan Hus, který prosazoval náboženskou reformaci slovem a vedl zápas ducha. Patří k této době Jakoubek ze Stříbra, který jen velmi váhavě dal jako univerzitní mistr souhlas k obranné válce, když byla země ohrožena křižáckou výpravou. Nelze nepřipomenout radikálně mírové myšlení Petra Chelčického, který ve své Postile podrobil kritice provádění husitského programu násilným způsobem. A také připomeňme osobnost Jana Amose Komenského s jeho vizí světového míru a odporu proti válce, a to i proti válce náboženské, jak je to vyjádřeno v jeho spise Anděl míru (Angelus pacis) z roku 1667.

Ve srovnání s těmito osobnostmi z řad duchovních a kazatelů byl Jan Žižka mužem boje a války, byl člověkem středověku. K mentalitě středověku patřily zbraně, neboť lidé se cítili neustále ohroženi. Používání zbraně se proto považovalo za legitimní a ne-

zbytné. Žižka byl přísný, neúplatný vojevůdce a neporazitelný vojenský strateg.

Pro husitství a českou reformaci má tento muž nesporný význam, neboť jinak by byly Husovy reformační myšlenky násilím potlačeny, kdyby se Jan Žižka nepostavil rozhodným způsobem na jejich obranu. Své vojenské schopnosti dal do služby programu husitské reformace, vyjádřeného ve čtyřech pražských artikulech, kdy byla husitská reformace ohrožena zvenčí i zevnitř.

Kdo byl tento muž, o jehož charakteristiku se vedly a vedou spory historiků, jakými jsou F. Palacký, V. V. Tomek, J. Pekař, F. M. Bartoš a další. Jan Žižka se narodil kolem roku 1360 v Trocnově. Od svého mládí byl zvyklý bojovat. Po vypálení dvorce Trocnov stál na straně proti Rožmberkům. Účastnil se později bojů proti řádu německých rytířů na straně polského krále Vladislava. V Praze vstoupil do služeb krále Václava IV. Provázel královnu Žofii do Betlémské kaple, kde naslouchala kázání Mistra Jana Husa. I Jan Žižka byl osloven betlémským kazatelem. Jeho odsouzení a upálení roku 1415 považoval spolu s mnohými za nesmírnou křivdu a hlubokou nespravedlnost.

Žižka se stal známým v listopadu roku 1419, když se zapojil do boje proti královským a arcibiskupským žoldnům v Praze na Malé Straně. Odešel

později do Plzně a pak do Tábora, kde se stal jedním ze čtyř hejtmánů. Chápal svůj úkol vojevůdce ve smyslu Božího bojovníka, neboť víra ve spravedlivou věc pomáhá k vítězství i proti mnohem větší přesile.

Toto dnešní setkání se koná na vyvýšeném místě s výhledem na Prahu – na památném vrchu Vítkově. Vítkov je místem, kde Žižka napomohl významným způsobem k obraně Prahy. Křížová výprava k potlačování tzv. české hereze užívala prostředky násilí a zabíjení "kacířů". Uvádí se, že křižáci byli ve dvojnásobné přesile oproti obráncům Prahy. Když už zůstalo v narychlo zhotoveném dřevěném opevnění Vítkova jen několik málo mužů a žen, přišel na pomoc Žižka s posilou. V této bitvě se rozhodlo o dalším osudu Prahy a země. Vrch Vítkov, který nesl jméno po majiteli zde-

ší vinice měšťanu Vítkovi z Hory, od slavné bitvy byl všeobecně nazýván Žižkovem.

Po rozchodu s tábořskými hejtmany a kněžími se sblížil Žižka s knězem Ambrožem. V zájmu historické pravdivosti je třeba připomenout, že Žižka neměl zřejmě příliš rád kněze ani husitské, natož katolické. Tvrdě se vypořádal i s extrémními blouznivci. Jednu z výjimek tvořil husitský kněz Ambrož, který působil ve východních Čechách v Hradci Králové. Snad to byl právě Ambrož, který nazval návrší u Třebechovic horou Oreb (Choréb) podle biblické starozákonní knihy Deuteronomium (Dt 4,10.15). Výchoďočeští husité se nazývali orebité. Tento Žižkovi oddaný kněz varoval roku 1423 vojevůdce listem před úkladným vrahem. Tzv. Žižkův vojenský řád vznikl v Hradci Králové v roce 1423 zřejmě za ideové a literární pomoci právě kněze Ambrože.

Pro Žižku byly charakteristické smysl pro řád a kázeň, nesmlouvavá přísnost a nemilosrdné zacházení s nepřáteli. Protestantský historik prof. Amedeo Molnár poukázal na inspiraci biblickou knihou Deuteronomium ovlivňující smýšlení kněze Ambrože a tím i Jana Žižky. V této starozákonní knize je popsán způsob vedení tzv. Boží války (20. kap). Může nám připadat popsán způsob starověkého válečnictví tvrdý a zcela v rozporu s Ježíšovou zásadou lásky k nepřítelům (Mt 5,43-44), ale i v této části Bible nacházíme etické motivy, jako je ochrana žen a dětí (Dt 20,14). K pokynům pro vedení boje patří i příkaz, že vojáci si nemají ponechat nic jako kořist pro sebe (Dt 13,18). Žižka sám, když zemřel 11. října 1424 u Příbyslavi, zůstal chudý.

Téma náboženské víry a války je značně složité. Již církevní otec Au-

gustin charakterizoval rozdíl mezi spravedlivými a nespravedlivými válkami. Podle něho je požadavkem vedení spravedlivého boje obranný charakter, účelem je náprava křivd a cílem obnova míru.

V čem je pro nás postava Jana Žižky aktuální? Pro mladou generaci může vzbudit zájem o bohatou minulost vlastní země v její složitosti a rozporuplnosti. Postavy jako Mistr Jan Hus i Jan Žižka odkazují jednoznačně i dnes k zápasu o duchovní hodnoty navzdory silnému sklonu člověka k hmotným zájmům.

Jan Žižka představuje postoj rozhodně obrany naší země, který jako symbol posiloval náš národ vždy v čase nebezpečí a ohrožení. Takto byl chápán legionáři na bojištích 1. světové války i v době odporu proti nacistické zvůli. Tento památník na Vítkově není spojen svým původem s komunistickým údobím, nýbrž jeho počátky sahají do 19. století i do doby první republiky. Monumentální socha, která je dílem sochaře Bohumila Kafky, vznikala od roku 1931 a v období 2. světové války byla pečlivě ukrývána.

Uvedl jsem svou řeč biblickým slovem. A k němu se ještě v závěru vrátím. V knize Kazatel slyšíme: „*Je čas boje i čas pokoje*.“ Všimněme si pořadí. Nejprve řeč o boji a pak teprve o pokoji. Čas boje, který k životu na této zemi patří, není ale tím, co trvá stále, co nikdy nekončí, ale přichází po něm čas míru. Ačkoliv Bible popisuje mnohé bitvy a boje, které provázejí dějiny lidstva od nejstarších dob, a bohužel i v přítomnosti, přesto obsahuje též výhled k míru a k plnosti života. Tento výhled k pokoji je pro nás křesťany spojen s Ježíšem Kristem, který proto přišel, abychom měli život a měli ho v hojnosti (J 10,10).

(red)

DOPIS PATRIARCHY

Sestry a bratři, milí přátelé v Kristu,

již několik dní jsem ve službě patriarchy od svého zvolení na sněmu dne 23. září v Husově sboru v Praze-Dejvicích a od svého ustanovení při bohoslužbě v chrámu sv. Mikuláše v Praze na Staroměstském náměstí na svátek knížete Václava 28. září. Na samém počátku své služby vás chci oslovit a poděkovat vám za vaši důvěru, přání i modlitby.

Sděluji se vám s trojnásobnou radostí, kterou jsem prožíval, když jsem přijímal pověření k této nelehké službě v naší církvi. Bylo pro mne velkou oporou, že na slavnostní bohoslužbu mé ordinace a instalace přijeli členové církve z různých míst naší vlasti. Mnozí na mne mysleli a myslí v modlitbách. Pociťuji se po-

silující podporu společenství církve. Také bylo pro mne velkou ctí, že spolu se správcem církve bratrem Štěpánem Kláskem, bratřími biskupy a sestrou biskupkou, se zúčastnili obřadu i dva emeritní patriarchové – Vratislav Štěpánek a Josef Špak. Od bratra Josefa Špaka jsem mohl převzít řetěz s křížem a kalichem – viditelné znamení této služby. Ačkoliv to nebylo ve scénáři obřadu, spontánně jsme se s bratrem Špakem objali. Tím byla vyjádřena nepřerušovaná duchovní kontinuita nejen v posloupnosti služby patriarchů, ale především v Kristově lásce. Tato kontinuita Kristovy lásky nebyla narušena ani kritickými událostmi roku 2005. K těmto minulým událostem, které se staly zatěžkávací zkouškou pro celek církve i každého

z nás, se již nechceme vracet. Je to minulost, a proto se díváme do budoucnosti.

Třetí radost a povzbuzující příslib do budoucnosti mně přinesla účast ekumenických hostů. Mezi námi byli přítomni představitelé církve pravoslavné, římskokatolické a církví evangelických. Tím se potvrzuje, že naše církev jako součást jediné Kristovy církve má své místo v domácí i zahraniční ekumeně.

Moje činnost se uskutečňuje od prvních chvil v několika oblastech – dovnitř církve, směrem k ekumeně, směrem k veřejnosti, k teologické fakultě a také ke sněmu. Myslím především na vás, sestry a bratři, v náboženských obcích. Vážím si vaší lásky k církvi. Myslím na vás
Dokončení na str. 3

Měl to Bivoj těžké?

Pověst praví, že mýtický silák Bivoj nejen polapil obrovského kňoura, který ohrožoval obyvatelstvo vyšehradského podhradí, ale že jej dokonce na zádech přinesl vojvodovi Krokovi na hrad. Dá se to vykládat i tak, že tím demonstroval budoucímu tchánovi dostatek síly, aby zkontrol takovou divošku, jakou byla jeho dcera Kazi, o kterou se Bivoj ucházel.

0 skutečné povaze divoček může svědčit několik příhod z nedávna. Pan V. H., čerstvý kastelán na jednom severočeském zámku, si vyšel na procházku k nedalekému lesu. Z houští na něj vyrazilo divoké prase a jalo se jej zuřivě pronásledovat. Kastelán utíkal k mysliveckému posedu na kraji lesa, divoček za ním. U žebříku na posed ho divoký tvor dostihl, popadl ho vzadu za kabát a tahal zpátky. Kastelán volal o pomoc. „Hodě mu cigaretu,“ ozvalo se z houští.

Vyšel odtamtud hajný a protože kastelán byl nekuřák, dal prase-ti, zvyklému vybírat v hájovně popelníčky, cigaretu hajný sám, a to si na ní pochutnalo. Divoček jménem Bejbyňka - byla to bachyně - jim spokojeně ulehl k nohám, zatímco vedle sebe ti dva seděli na mezi a hajný vyprávěl o zuboženém opuštěném pruhovaném selátku, které našel v lese. Přinesl je domů v ruksaku, odchovali je a ono se jim odvděčuje psí přichylností. „Jenže je to feťák,“ smál se hajný, „žere cigarety.“

A zcela nedávno si jistý rybář krátil cestu od říčky Kamenice k silnici přes pískovcové návrší, které vypadalo jako schodiště. Pokládal nohu na první stupeň, jenže ten oblý balvan mu zpod ní vyrazil. Kanec jako menší hroch řval děsem, skočil do Kamenice a uháněl proti proudu říčky až voda střikala, a zmizel ve stráni. A v tom je klíč k povaze černé zvěře.

Divoček vždy před člověkem prchá, zaútočí jen bachyně s mláďaty, ale svými hroznými klektáky a páráky, které slouží k obracení drnů, vyhrožuje hlavně proto, aby selata měla čas utéci. Největší odvahu projevují přemnožení divočáci v tom, že v noci navštěvují a pustoší zahrady na okraji obcí a dovedou zlikvidovat veškerou zeleninu, přičemž žádný plot při jejich hmotnosti pro ně není překážkou.

A co byste řekli tomuhle případu? Na jednom někdejší státním statku se začala rodit velice zdravá, jenom trochu podivně skvrnitá selata. Zjistilo se, že za tamními chovnými prasnicemi si v noci chodí "užívat" z lesa divoký kňour. Kanec jeden...

(muš)

Z kazatelského plánu

20. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Ježíš nechť kraluje v našich rodinách!

Sebedůmyslnější zákon o rodině, pamatující na kdekakou maličkost, není schopen sám o sobě zajistit dokonale fungující rodiny tam, kde do manželství vstupují lidé s tvrdým srdcem, lehkomyšlní, sobečtí, bez lásky a bez odpovědnosti. Naopak právníci a soudci snad ani nebudou mít co dělat tehdy, až se lidé ve víře poslušně a bez výhrad podřídí vyšší autoritě než jen lidské, až si uvědomí, co je to žít v souladu s Boží vůlí.

Stále je aktuální, co doporučovala stará svatební píseň: Blaze vám, blaze, snoubenci, hostem že zvete Krista, aby byl hlavou rodiny, v ní měl vždy první místa... To je nejspolehlivější cesta k lepším rodinným poměrům, k lepší církvi i k lepší společnosti.

Vstup: Jb 2,7-10 (nebo Gn 2,18-24)

Tužby:

2. Aby nás Duch svatý vedl k pravé moudrosti, která poslušně ctí Boží Zákon...
3. Aby našim rodinám žehnal a učil je žít v pravé lásce i ve svaté bázni...

Epištola: Žd 2,5-12

Evangelium: Mk 10,2-16

K obětování: Ef 5,8-10

Závěrečné čtení: Ef 5,21-6,4

Modlitba:

Nebeský Otče, přesvědčujeme se napořád, že bez tvého přispění se mohou žalostně zhroutit naše nejkrásnější plány a nejušlechtlejší předsevzetí. Prosíme, abys mocí svého Ducha přemáhal naše pyšné sobectví, obměkčoval naše srdce a naplňoval je pravou láskou. Žehnej všem křesťanským rodinám, učíš je místy stálého přebývání svého Syna a dobrým příkladem pro okolní svět.

Vhodné písně: 35, 78, 81, 135, 186, 289, 290, 294, 308

TALISMAN NEBO JEŽÍŠ KRISTUS?

Společenským trendem současné doby je produkovat lidi, kteří vědí, co chtějí a jdou sebevědomě za vytčeným cílem. Na první pohled se opravdu zdá, že lidé žijící ve shodě s tímto trendem jsou, jak se říká, pevní v kramflecích a nic je nevyvede z rovnováhy.

Je tomu tak ale opravdu? Jistě, že není. Není totiž člověka, který by kdesi v hloubi svého nitra nezakoušel čas od času svíravý pocit úzkosti, obavy, strachu. Lidé se však leckdy za toto vnitřní hnutí myslí stydí a pokládají za ohrožení sebe sama, ne-dáří-li se jim je před vnějším světem dobře skrýt.

Někde tady, v oblasti vnitřních úzkostí a hrané vnější suverenity, hledáme příčinu toho, že součástí lidského myšlení se stává stále více uvažování o planetárních znameních, o hvězdo-pravectví, o vykládání z rukou či z karet, přes víru v převtělování duší, až k nejpřimitivnějším jevům moderního modlářství, majícím podobu všelijakých talismanů visících v automobilech či se houpajících na batůžkách malých i velkých školáků. To všechno je dokladem skutečnosti, že lidé zakoušejí obavy a strach a hledají proti nim pomoc a ochranu.

Přítomnost obavy a strachu v lidském životě není nic nového a neobvyklého. Obojí totiž patří k základní výbavě lidské psychiky, protože jsou součástí toho, čemu říkáme pud sebezáchovy. Strach i obava, pokud nepřekročí jistou míru, člověka chrání před hazardováním s vlastním životem. Problém spočívá v tom, že hranice mezi sebezáchovným strachem a strachem coby smrtícím nástrojem je ne-snadno postžitelná.

Při četbě v ekumenickém překladu

Bible nalezneme v knize proroka Izajáše oddíl nadepsaný titulkem Smlouva se smrtí. Mluví se tu o nevěrném kmeni Juda, především pak o jeho vůdcích. Jsou zde označeni jako chvastouni, kteří uzavřeli smlouvu se smrtí a podsvětím. Oni se dokonce sami chlubí, že smrt usmlouvali. Vezme-li člověk rozum do hrsti, jsou mu zřejmě lež a klamstvo takového tvrzení. Přesto tito lidé u mnohých se svým tvrzením uspěli.

Nejinak je tomu i dnes. Lidé se znovu a znovu nechávají zlákat a uchylují se k pošetilostem, jež jim nabízejí lháři a podvodníci.

V již zmíněné knize proroka Izajáše předkládá člověku Hospodin zcela jinou cestu a jiný způsob vyrovnávání se s přítomností strachu v jeho mysli a srdci. Je to důvěra Hospodinu a víra v něho. Prorok říká, vždyť je to On, Hospodin, kdo všechno stvořil a jemu také všechno náleží. A Hospodin sám ústy proroka říká: „Kdo věří ve mne, nebude úzkostlivě spěchat.“ Naopak, odevzdá se do Boží péče a ochrany. Že tohle Hospodinovo slovo nedochází u lidí všeobecně kladné odezvy, je zřejmě zapříčiněno nepopíratelnou skutečností konečnosti našeho života zde na zemi. Nikdo nemůže popřít neodvratitelnost faktu, že každý, v jistý čas, projdeme branou smrti, že se ocitneme mezi zesnulými. Kde jsou pak ony smělé řeči vůdců Judy o uzavření smlouvy se smrtí? Smrt je neúplnatná.

Ano, je skutečně neúplnatná, co však je rovněž pravda, že smrt je již poražena. Hospodin s ní žádnou smlouvu neuzavřel. On ji přemohl a porazil vzkříšením svého Syna. Tak ji zbavil skutečné moci. Proto může apoštol Pavel zvolat až do našich dnů: „Smrt

je přemožena, přišlo vítězství! Kde je teď, smrti, tvá hrozba? Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána, Ježíše Krista!“

A toto o něm, o Ukřižovaném a Vzkříšeném Ježíšovi, říká Hospodin v prorockých slovech Izajášových: „Já to jsem, kdo za základ položil na Sijonu kámen, kámen osvědčený, úhelný a drahý, základ nejpevnější, kdo věří, nemusí spěchat“ (Iz 28,16). Není pochyby v tom, že kdo z lidí se opravdu chce vydat na cestu víry v Božího Syna, Ježíše Krista, musí učinit nekompromisní rozhodnutí, kterým ze svého života odstraní beze zbytku všechny talismany a všelijaké bůžky, ať mají jakoukoliv podobu. Není to nic neobvyklého, ani to není nic nad lidské síly.

Stejně to učinil i praotec Jákob, nesoucí také jméno Izrael, to jest Bůh zápasí, které dostal od neznámého, s nímž bojoval na břehu potoka Jábok, když se vracel do země zaslíbené. Měl se před tím ještě setkat se svým bratrem Ezauem. Až po tomto setkání, při němž se Jákob před svým bratrem Ezauem pokořil, otevřel se mu vstup do země zaslíbené. Tehdy přikázal všem ze svého domu, všem kdo byli s ním: „Zbavte se cizích bohů, které máte mezi sebou!“ Oni mu odevzdali všechny cizí bůžky, které u sebe měli, i všechny náušnice a on to vše zakopal do země. Jákob se tak cele vydal Hospodinu a spolehl se na jeho věrnost.

Stejnou jistotu smíme zakoušet i my při bezpodmínečném a naprostém vydání se a spolehnutí se na Ježíše Krista. Pak smíme žít v jistotě, že nás nikdo nevyrvé z ruky nebeského Otce, protože Syn a Otec jedno jsou.

Jan Hálek

Nad Písmem

O UCHU JEHLY TROCHU JINAK

(Mk 10, 1-16)

Otevřeli jsme evangelium podle Marka na začátku desáté kapitoly, kde Ježíš obrací pozornost k mezilidským, partnerským vztahům. Je k tomu, zdá se, vyprovokován farizeji. Na jejich otázku, zda je muži dovoleno propustit manželku, odpovídá protiotázkou.

„Co vám ustanovil Mojžíš?“ A oni odpovídají zcela v souladu s tradicí. Právo propustit ženu je dáno u Mojžíše a důvody, zajisté vždy odporné, kolísají od nevěry až k připálenému jídlu. Tedy, co není zakázáno, je povoleno. Tím se ovšem obsah a možnosti manželství a partnerských vztahů nevyčerpávají. Právní rámec zakázaného a povoleného vůbec nic nevypovídá o možnostech vztahu. Zákon je třeba chápat jinak.

A Ježíš vskutku otáčí směr naší pozornosti. Je třeba se ptát, co manželství nabízí a co znamená: „Od počátku stvoření Bůh učinil člověka jako muže a ženu; proto opustí muž svého otce i matku a připojí se ke své manželce, a budou ti dva jedno tělo; takže již nejsou dva, ale jeden. A proto, co Bůh spojil, člověk nerozlučuje!“

Manželství je jedním ze základních mezilidských vztahů. Podstatné na něm není to, kdy a za jakých podmínek je dovoleno propustit manželku, ani to, zda je to zcela nemožné.

Podstatný je samotný vztah přemáhající odcizenost. Devátý verš desáté kapitoly ale nemusíme redukovat jen na vztah muže a ženy. Partneri nejsme jen v manželství. Co Bůh spojil, co přitáhl k sobě, co pozvedl, napřímil či narovnal, to nemá člověk kvůli připálené večeri opouštět a pokřivit, mimo to, když to není každý den. Ale domlouvejte někomu, kdo neví, co chce či jen chce. Ježíš obnovuje vztah člověka k Bohu. V něm se lidské a božské spojuje. V něm se Bůh spojuje s člověkem, proto: „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuje!“ Spolu s ním a v něm jsme přiváděni do Boží blízkosti, před jeho tvář - a v této blízkosti vidíme jinak tváře svých blízkých i svou vlastní tvář. Známe to asi velmi dobře, když musíme překonávat vzájemná a nenadálá odcizení, sbírat střepy svatebního talíře.

Vztah nás učí vidět jinak a nově. Dokládá to i druhý oddíl desáté kapitoly. Učedníci brání dětem, aby k Ježíšovi přicházeli, vždyť ho ruší, odvádějí ho od velkého poslání. Jako by údělem dětí bylo jen překážet a obtěžovat. I tady však Ježíš ukazuje, jak důležitý a nenahraditelný je náš vztah k dětem. Otevírá nám bránu nebeského království, učí nás chápat, že to nejdůležitější v životě dostáváme jako dar a že si

to nemusíme zasloužit. Že radost nepřamení ze zásluh, ale z naděje. Ne náhodou je citovaný blok Ježíšových výroků uzavřen oddílem o vztahu k majetku. O vztahu bez zpětné vazby, který nás nakonec odcizuje druhým lidem, sobě samým a tedy i samotnému Bohu. Lze toto odcizení vyjádřit výstižněji než porovnáním k velbloudu a uchu jehly?

Ve vztazích se skrývají naše možnosti tehdy, když máme blízko k Bohu i k sobě samým. Kdybychom je nerozvinuli, byl by život nesnesitelně chudý a Boží království uzavřené. A aby-chom to pochopili, musíme být do nich vtaženi.

Jiří Plhák

**Dobry Bože,
nauč nás
přicházet
do tvé blízkosti
prostě
a s důvěrou.
Ať tvá přítomnost
prosvětlí místa,
v nichž jsme se tobě,
svým blízkým
i sami sobě
odcizili.
Amen**

VZPOMÍNKA NA MOJMÍRA A. BENEŠE

Ve dnech, kdy se sama dožívám vysokého věku, vzpomínám na svého zesnulého manžela ThDr. Mojžíra A. Beneše, který by se v listopadu 2006 dožil neuvěřitelných 100 let. V dubnu 2007 to bude již 30 let, kdy si ho Pán povolal k sobě.

Ráda bych ho těmito pár řádky připomněla všem, kdož ho znali. Ještě teď při různých setkáních vzpomínají nynější duchovní, jeho bývalí žáci z bohoslovecké koleje, na jeho působení, a čtenáři Českého zápasu mají v paměti jeho víceméně pravidelné články. Některé z nich vycházely i v Německu hlavně v nakladatelství Evangelische Verlagsanstalt v Berlíně a v Drážďanech, pro něž psal i recenze na jejich nové knihy. V tomto nakladatelství mu také v němčině vydali knížku *Mahnung an der Kirchen* – Napomenutí církvi - s výkladem sedmi listů ze Zjevení sv. Jana. Církev, to byl jeho život, její úspěchy byly i jeho problémy, její problémy byly i jeho problémy a těžko je snášel. Ale tím netrpěl nijak náš rodinný život.

Sama jsem byla z křesťanské rodiny, vychovaná v naší církvi, pokřtěná u sv. Mikuláše v Praze. Dědeček z otcovy strany zakládal církev v Ledči nad Sázavou, otec byl v Mladé Boleslavi v radě starších, matka zpívala na kůru. Můj budoucí muž jako místní farář k nám často chodíval na návštěvu. Poprvé jsem ho ale viděla ve škole, kde nás vyučoval náboženství. Přišla jsem tehdy v sekundě po delší nemoci, záškrtu, opět do školy. Byla jsem hubená, bledá, vytáhlá, nechtěl ani věřit, že jsem taky Alexandrová, jako moje mladší hezká, živá sestra. Moji rodiče ho zvali domů i na svátky. Ještě dobře si pamatuji pocit jakési dětské křivdy, když jsem od něj dostala k Vánocím jako dárek Husitské pohádky, zatím-

co moje sestra dětský fotoaparát Babybox, což mi bylo líto. Až léty jsem poznala, že Husitské pohádky přetrvaly, máme je dodnes, kdežto kde je Babyboxu konec?

Vdávala jsem se ve válce, kdy mi po maturitě na klasickém gymnáziu v Mladé Boleslavi hrozila jako ročníku 1921 povinná práce v Říši. Po roce se nám narodila dcera, pak dva synové – dvojčata. Život po boku faráře nebyl vždy lehký. Můj muž tomu říkal "život ve skleněném domě", kde je vše více vidět a více kritizováno, ale prožili jsme i léta krásná.

Ve válce býval sbor plný a věřící stáli na chodbě starobylého mladoboleslavského Templu až ke dveřím našeho bytu. Už za války tam svolával můj muž týdny nebo i měsíce duchovní obnovy, na které jezdili přednášet tehdejší významné postavy naší církve, jako byl dr. Ruttle, dr. Trtík, dr. Mánek, biskup Hovádek-Horský, dr. Anežka Ebertová, br. Lohniský. Byly to požehnané chvíle, kdy jsme se po ukončení přednášky sešli u krbu v našem bytě se členy rady starších a přáteli a diskutovali někdy až do ranních hodin. Po skončení války vše vypadalo nadějně.

Na začátku padesátých let jsme se přestěhovali do Pardubic, kde byl můj muž ustanoven vikářem okrsku. Pak však jeden z farářů, o kterém jsme dodatečně zjistili, že donášel na "vyšší místa", odešel ze služeb církve, a ta "vyšší místa" naléhala na mého muže, nevybíravým způsobem a pod pohrůžkami, aby zprávy o politických názorech a postojích farářů podával on sám. Když po delším a dosti drsném nátlaku nepodleh, splnili svou hrozbu a před Vánocemi v roce 1955 byl manžel přeložen do Kladna, aby "zrudnul". Vykonával tu funkci faráře, ale jen s platem pomocného duchovního. Dětem bylo

znemožňováno dostat se na další studia. Já osobně jsem pro své astma změnu klimatu těžce snášela a ze zdravotních důvodů jsem nemohla nastoupit do žádného zaměstnání. Tak jsem aspoň po večerech šla s dětmi motýlky a navlékala korále, abychom měli na živobytí.

Situace se po delším čase uklidnila, děti začaly studovat a já pracovat v nemocnici jako sekretářka. Z té doby si pamatuji úsměvnou příhodu. Omlouvala jsem se primáři, že musím dřív odejít, protože manžel má odpoledne pohřeb a sestry se trošičku podivily, že ta paní sekretářka je nějaká divná, že její manžel má pohřeb a ona si z toho nic nedělá... Teprve po vysvětlení pochopily, že zemřelého doprovází na poslední cestě jako farář.

Manžel si dodělal doktorát teologie a působil jako spirituál bohoslovecké koleje. I sem do Kladna za ním jezdili kolegové a žáci na besedy. Jeho kázání si opisovali a rozmnožovali jako "samizdat". Bohužel, zemřel poměrně brzy ve věku nedožitých 71 let. Jeho urna je uložena ve zdejší kladenském sboru, na jehož renovaci z bývalé židovské synagogy se s velkou energií podílel.

Ve stopách mého muže pokračuje vnuk Jiří Chytil, je farářem naší církve v Kralovicích u Plzně, jeho žena Debora je farářkou v Plzni východ a mají holčičku Miriam. Jeho starší bratr Petr kromě přírodních věd studoval také bohosloví na ekumenickém institutu v Praze, manželka Renata vede sociální odbor Ústřední rady naší církve. Jejich matka, moje dcera Jarmila, nyní již též v důchodovém věku, pracuje obětavě jako pastorační asistentka v kladenském sboru. Můj muž by se z toho jistě moc těšil.

Jarmila Benešová

vše obrátí k dobrému vaší modlitbou a přispěním Ducha Ježíše Krista“ (Fp 1,19).

Váš bratr patriarcha
Tomáš Butta

V Praze dne 7. října 2006

TYCHO BRAHE

Vznětlivý šlechtic a vynikající astronom Tycho Brahe (často omylem psaný s "predikátem" de), obestřený mnoha legendami, prožil v Čechách jen poslední dva roky svého pohnutého života. Přesto to byla léta velmi důležitá, zejména proto, že se na dvoře císaře Rudolfa II. sešel s dalším vynikajícím astronomem - J. Keplerem.

Jako třicetiletý začal Brahe budovat na ostrově Hven vůbec první moderní evropskou astronomickou observatoř - Uranienborg. Ta byla vybavena na svou dobu mimořádně přesnými přístroji (byly konstruovány vesměs podle Braheho návrhů). Právě díky nim objevil Brahe nepřesnosti Kopernikova systému, který byl založen na předpokladu oběhu planet kolem Slunce po kružnicích. Brahe sice s heliocentrickým názorem sympatizoval, nicméně jak odhalené nedostatky na základě pozorování, tak tlak církevních kruhů na udržení geocentrického stanoviska ho přiměly k formulování "kompromisního" názoru. Podle něj sice planety obíhají kolem Slunce, ale to spolu se stálicemi obíhá kolem centra vesmíru - naší Země.

Pro neshody s králem nakonec opustil Dánsko a na pozvání Tadeáše Hájka z Hájku přichází v roce 1599 na císařský dvůr do Prahy. Těšil se tu zasloužené pozornosti nejen jako astronom a "astrolog", ale i díky své nosní protěze (o nos přišel v souboji). Pro další vývoj astronomie byla rozhodující jeho spolupráce s Keplerem. Mladšího kolegu přivítal Brahe na "svém" zámku v Benátkách nad Jizerou "jako milého přítele a vítaného spoluúčastníka úvah o nebi".

Brahe byl - na rozdíl od teoretika a díky nevalnému zraku i chabého pozorovatele Keplera - naopak nejlepším praktickým astronomem své doby. Právě na základě jeho přesných měření pohybu planet mohl Kepler formulovat své zákony pohybu. Toho se však velký Dán už nedomohl. Legenda uvádí, že zemřel na "prasknutí" močového měchýře, když se z důvodů etikety nemohl vzdálit od slavnostní tabule. Není pravdivá, ale je v ní alespoň to pověstné "zrnko" - smrt opravdu způsobilo selhání močového systému. Velký astronom je pochován v Týnském chrámu na Staroměstském náměstí v Praze, kde má svůj náhrobek.

(red)

mesiacov, než ich niekde stratilo. Držala ich vždy silne v ruke a každému hovorovala: „Toto je darček od mojej dobrej mamičky, ktorá pre mňa raz príde...“

mi, ktoré majú ozajstne starostlivé mamy, prečo je u nich tak málo lásky k svojim rodičom? Kde je chyba? Ale o tom až niekedy nabudúce...

Rozmýšľam nad našimi deťmi, žiak-

PaedDr. Roman Králik, Th.D.

DOPIS PATRIARCHY

Dokončení ze str. 1
všechny - duchovní i laiky, kteří nesete tíhu všední služby a s pevností víry snášíte všechny obtíže, které přicházejí a které budou přicházet. Chtěl bych znovu připomenout program formulovaný v sedmi okruzích jako podnět pro naše budoucí rozhovory a společnou práci, jak jsem jej vyslovil na volebním sněmu:

1. Znovuobjevování hloubky liturgie jako radosti ze slova života, ze společné modlitby a z daru Kristovy večere.

2. Teologická práce jako dialogické hledání pravdy evangelia, konkrétně příprava věroučných a sociálně-etických dokumentů v rámci probíhajícího VIII. sněmu.

3. Katecheze a křesťanské vzdělávání.

4. Zakoušení církve jako společenství založeného na otevřených osobních vztazích.

5. Umožnění dětem a mládeži nahlížet své místo v církvi.

6. Rozvíjení aktivit kulturních, výchovných a diakonických.

7. Přiblížení a aktualizace náboženského dědictví české reformace.

Při svém slibu jsem vyjádřil ochotu nést všechno pro sestry a bratry a

jejich spásu v Kristu. Modlete se za mě, abych uměl naslouchat Bohu i lidem, abych dokázal slovem podříkat (Iz 50,4). „Nebot' vím, že se mi

NEFUNKČNÁ RODINA

V současnosti můžeme vidět, aká je kríza rodiny. (Tiež v článku Jana Hradila: Stále hovoříme o obnově církve č. 42, 2006). V čase mojich vysokoškolských štúdií sme pravidelne, ako krúžok, navštevovali det'ský domov a pripravovali program pre deti. Prvé, čo vás prekvapí pri návšteve týchto opustených detí, je to, že vás hneď prijímú medzi seba a tešia sa z vašej prítomnosti. Chcú sa hrať, "bláznit" a jednoducho majú radosť, že im venujete čas. Druhé veľké prekvapenie je to, že neprestali milovať svojich "rodičov" a neustále očakávajú ich návštevu a ten DEŇ, v ktorý pre ne prídu a zoberú si ich domov... Veľa detí o tom snívalo. Jedno dievčatko však bolo výnimočné, neustále naliehala na pani vychovávateľku, aby navštívila jej mamičku a povedala jej, ako ju ľúbi a je čas, aby si ju zobrala domov...

Toto dievčatko tak veľmi a tak nadšene rozprávalo o svojej mamičke, že pani vychovávateľka sa "zľutovala" a išla navštíviť rodinu dievčatka a požiadať ju o to, aby si ich dcérku zobrali aspoň na chvíľu (víkend!) domov. Odpoveďou matky (je otázka, či ju môžeme nazývať matkou) bolo: „To je vaša starosť, je u vás, neotravujte! Veď sme jej poslali na Vianoce pohľadnicu...“ Pani vychovávateľka bola veľmi rozčarovaná z tejto odpovede.

Dievčatko veľmi očakávalo príchod pani vychovávateľky a odpoveď svojej mamy. Vychovávateľka jej však povedala: „Tvoja mamička nemá čas, má veľa práce, ale poslať ti 10 korún.“ (Vychovávateľka nechcela sklamať dievčatko, a preto jej dala svojich 10 SK)

Predstavte si, že toto dievčatko malo pri seba tých 10 korún niekoľko

POZVÁNÍ DO ČELÁKOVIC
70. výročí otevření Husova sboru oslaví náboženská obec
21. října v 15 h
bohoslužebným shromážděním.
Slavnostní bohoslužbu povede
pražský biskup Mgr. Karel Bican
spolu s místní farářkou Mgr. Janou Špakovou.
Připomenuti budou i duchovní, kteří se v Husově sboru věnovali pastýřské, kazatelské i učitel'ské službě – Antonín Pošta, za jehož působení byl sbor postaven, Josef Komanda, Ladislav Weyrosteck, Karolína Krejčová, Luděk Beneš.

ZPRÁVY

Slavnostní bohoslužby

Slavnostní bohoslužby k výročí vzniku samostatného Československa se konají v Hradci Králové ve Sboru kněze Ambrože 28. října v 15 h za účasti bratra patriarchy dr. Tomáše Butty a církevního prezidenta Anhaltské zemské církve Helge Klassohna. (DR)

Pozvánka na koncert

V neděli 29. října od 17 h zveme na koncert klasických děl do Husova sboru v Ostravě-Svinově. Na programu jsou skladby od významných hudebních mistrů: Bacha, Beethovena, Händela, Mozarta, Vejvanovského, Verdiho i kompletně přednesené Biblické písně od Antonína Dvořáka. Účinkují: pěvci ing. Milan Chovanec a Tamara Urbánková, varhaník ing. Pavel Král, houslista Josef Hurník a trumpetista Vladislav Stareček a Radomír Zacios. (no)

Pohádkový park

Náboženská obec v České Lípě uspořádala poslední zářijový víkend pro děti druhý ročník akce "Pohádkový park". Na 30 pořadatelů v podobě pohádkových bytostí obsadilo svá stánoviště. V parku tak bylo možno po setmění potkat Sněhurku a sedm trpaslíků, princeznu, knížete, Karkulku, čarodějici, Kašpárka, hloupého Honzu... Děti na cestě od jednoho stánoviště k dalšímu vyplňovaly tajenku o knize knih - Bibli. Další seznámení s ní bylo v Husově sboru, kde stezka končila. Akce byla propagována v novinách a ve školách a to přineslo své plody. Vždyť na ni přišlo na 400 návštěvníků. Přispěla k vyplnění volného času dětí, k jejich pobavení i poučení. (mk)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Nechte děti přicházet ke mně

Tajenku doplňovačky získáte tak, že v následujícím textu čísla v závorkách nahradíte odpovídajícími slovy, která napíšete do tabulky. Nejste-li si jisti, podívejte se do Mk 10,13-16.

Tu mu (5) děti, aby se jich (7), ale (2) jim to (6). Když to Ježíš uviděl, (8) se a řekl jim: „Nechte děti (10) ke mně, nebraňte jim, neboť takovým (4) království Boží. Amen, pravím vám, kdo (1) (9) Boží jako dítě, jistě do něho nevejde.“ Objímal je, vzkládal na ně ruce a (3) jim.

(Řešení z minulého čísla: Kdo není proti nám, je pro nás.)

Jana Krajčírřiková

Rada starších

Ústřední rada Církve československé husitské vyhláší

VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ NA MÍSTĚ:

* PŘEDNOSTA ARCHIVNÍHO ODBORU

* ŘEDITEL DIAKONIE A MISIE

Podmínky:

1. Člen Církve čs. husitské
2. Vysokoškolské vzdělání v oboru
3. Praxe

Příhlášky doplněné strukturovaným životopisem zasílejte do 31. 10. 2006 na adresu:

Úřad ústřední rady

Církve československé husitské ThDr. Jiří

Vaníček,

Wuchterlova 5

166 26 Praha 6

nebo e-mailem: vanicek@ccsh.cz

Bližší informace na tel.: 220 398 108

Veřejné čtení z Bible

V prvním říjnovém týdnu v rámci týdne knihoven se uskutečnilo ve vamberecké knihovně poprvé veřejné čtení z Bible. Knihovnice si pochvalovaly dobrý nápad. Z Bible předčítaly a s opravdovým zájmem o přečteném diskutovaly děti z místní základní školy. Ve středu 4. října se sešly v prostorách knihovny k předčítání i dvě církevní skupiny dospělých: římskokatolická, vedená farářem J. Márou a československá husitská, vedená farářkou Naimanovou. Přítomní četli z 1. knihy Mojžíšovy a diskutovali o zprávě o stvoření. Škoda jen, že se závěr setkání trochu vymkl danému tématu, když jeden z diskutujících nás chtěl přesvědčit, že z biblického hlediska nemáme právo na svou existenci. Ve vzájemných vztazích to byla výjimka, právě v Římskokatolické církvi se každoročně ekumenicky set-

káváme při Světovém dnu modliteb a některých přednáškách.

Alena Naimanová

Pomoc přátelům

Naše náboženská obec v Rychnově nad Kněžnou uzavřela před 4 roky neformální partnerství s lutherskou obcí ve Weissigu u Drážďan.

Němečtí přátelé vykonali několik sbírek na podporu opravy střechy Husova sboru (celkový náklad byl 550 tisíc). Střecha byla v loňském roce opravena, delegace obou obcí se čas od času navštěvují, a tak by se zdálo, že se nedá něco mimořádného očekávat. A přece...

Při poslední návštěvě ve Weissigu jsme se dověděli, že budova staré fary, která je v havarijním stavu (policejní zákaz vstupu), by se měla opravit. Weissická obec byla sloučena se Schonfeldskou, členů přibývá a je zapotřebí mít dostatečně velký prostor pro práci s dětmi, biblické hodiny a různé jiné formy setkávání. Rozpočet je na 200 tisíc, ale v eurech.

Protože naše sbírky by (v přepočtu na eura) moc nevynesly, rozhodli jsme se vyrobit to, co by mohli naši přátelé v Německu nabídnout a zhodnotit v dobročinném bazaru a na předvánočním trhu. Nabízíme vánoční pečivo, figurky z kukuřičného šustí, malované skleničky, ozdobné krabičky, tradiční selské poličky a ptačí krmítka. Pro výrobky si přijede 14. prosince zástupce partnerské obce a s ním odjedou i dvě naše prodavačky.

Němci pomohli nám, my pomůžeme zase jim. Nejlepší na tom je, že společný cíl aktivizuje obě naše obce.

Alena Naimanová

Vzpomínka

V čase vzpomínek na zesnulé si v náboženské obci v Rychnově nad Kněžnou vděčně připomínáme při nedožitých 70. narozeninách památku sestry Mileny Kholové (vedla pěvecký kroužek) a nezapomínáme ani na sestru farářku Libuši Pleskotovou, která by se v září dožila svých 80. narozenin.

KALENDARIUM – ŘÍJEN

23. 10. 1526 - Na českém sněmu (sešel se 8. října) ve Svatováclavské kapli Svatovítského chrámu byl jednomyslně zvolen českým králem manžel princezny Anny (sestry krále Ludvíka) Ferdinand Habsburský [1526-1564], arcikníže rakouský (od 28. dubna 1521 byl regentem v Rakousích), mladší bratr španělského krále a římskoněmeckého císaře Karla V. Částí uherské šlechty byl také zvolen v Prešpurku 16. prosince t. r. uherským králem (měsíc předtím byl zvolen rovněž uherským králem sedmihradský vévoda Jan Zápolský). Uprostřed Evropy se zrodilo mohutné soustátí.

23. 10. 1921 - Druhý pokus excísaře Karla I. zmocnit se vlády v Maďarsku. Karel se za pomoci monarchisticky naladěných důstojníků pokusil získat na svou stranu armádu. Protestovala Dohoda, ČSR vyhlásila částečnou mobilizaci. Karlovi stoupenci nebyli jednotní, 24. 10. byly jejich jednotky odzbrojeny. Karel byl internován a 5. 11. maďarským parlamentem oficiálně zbaven trůnu.

23. 10. 1936 - Začaly se vytvářet jednotky Stráže obrany státu (SOS), složené z příslušníků četnictva, policie a také armády, finanční stráže a civilních dobrovolníků, jejichž úkolem bylo střežit hranice a udržovat v pohraničních oblastech klid a pořádek. Jednotky SOS (podléhající ministerstvu vnitra) úzce spolupracovaly s jednotkami československé armády.

24. 10. 1601 - Zemřel v Praze Tycho Brahe (* 14. 12. 1546 v Knutstropu) - dánský astronom - viz i str. 3

24. 10. 1741 - Bavorské vojsko Karla Albrechta vpadlo do Čech (u Dolního Dvořiště) a obsadilo České Budějovice. Zde vydal bavorský kurfiřt v den výročí bělohorské bitvy (8. listopadu) manifest, vyzývající obyvatelstvo Českého království, aby jej uznalo za legitimního panovníka.

U Zbraslavi se spojilo bavorské vojsko s druhou částí bavorsko-francouzské armády, jejíž předvoj překročil české hranice 21. října u Rozvadova. Současně vpadli ze severu (od Litoměřic) do Čech Sasové (vojsko kurfiřta Augusta) a 17. listopadu se dostali k Praze.

Rakouské vojsko pod velením Františka Lotrinského (shromážděné u Znojma) jen sledovalo postup kurfiřtské armády do středních Čech, ale nedokázalo ji zastavit; postupovalo přes Jindřichův Hradec k Táboru a 20. listopadu dobylo České Budějovice. Praha byla bráněna slabou vojenskou posádkou.

24. 10. 1781 - Vydáno bylo nařízení, podle něhož měli být ustanovováni protestantští duchovní pokud možno jen ze zemí habsburských (nejvíce z Uher).

25. 10. 1526 - Otevřena byla první poštovní trať v Čechách. Spojovala Prahu s Vídní přes Benešov a Tábor a cesta trvala 36 h. Poštovní spojení obstarávala rodina Taxisů (původem ze severní Itálie) a sloužila výhradně panovníkovi.

25. 10. 1871 - F. L. Rieger spolu s hrabětem Clam-Martincem podali ve Vídni předlitavské vládě Pamětní list, v němž odmítli připravovaný císařský reskript s negativním textem ve věci vyrovnání (vydán 30. října t. r.).

25. 10. 1876 - Narodil se v Turčanském Sv. Martině Milan Ivanka (+ 26. 8. 1950 v Bratislavě) - slovenský a československý politik, účastník protifašistického odboje, zastávající spolupráce s Čechy.

25. 10. 1946 - Ústavodárné národní shromáždění přijalo zákon o dvouletce.

26. 10. 1596 - Vojsko arciknížete Maxmiliána se spojilo se sedmihradským vévodou Zikmundem Báthorym (ten mu však příliš nepomohl) a střetlo se s Turky v bitvě u Keresztése. Císařská armáda čítající na 50 tisíc mužů utrpěla porážku.

26. 10. 1926 - Zemřel v Novém Světě v Harrachově Rudolf Jedlička (* 20. 2. 1869 v Lysé nad Labem) - lékař - chirurg, rentgenolog a radiolog, iniciátor a mecenáš řady sociálně zdravotních iniciativ.

27. 10. 1871 - Hohenzwartova vláda po nezdaru fundamentálních článků podala demisi. Do 26. 11. t. r. úřadovala provizorní vláda barona L. Holzgenthana. Poté nastoupil kabinet knížete A. Auersperga, který zahájil perzekuční tlak proti všemu českému.

28. 10. 1526 - Nový moravský hejtman Jan z Pernštejna svolal sněm Moravanů do Olomouce, který odmítl (18. listopadu) způsob volby Ferdinanda I. (k "pražské" volbě nebyly pozvány stavovské obce vedlejších zemí Koruny české - moravské, lužické a slezské, český sněm se "pasoval" za reprezentanta celé Koruny české). Volbu odmítli i stavové ve Slezsku (5. prosince), v Horní Lužici (listopad), v Dolní Lužici (17. prosince).

28. 10. 1926 - Generál R. Gajda, náčelník hlavního štábu Československé armády, byl obviněn z přípravy fašistického puče. Ten byl plánován na 2. července 1926 (vyvrcholení VIII. všesokolského sletu), později na 28. října t. r. Gajda byl zbaven hodnosti a ze své funkce suspendován.

28. 10. 1936 - Rumunský král Karol II. vykonal za obrovského zájmu veřejnosti státní návštěvu Československa.

28. 10. 1956 - Vyšlo 1. číslo časopisu Svědectví, exilového čtvrtletníku pro politiku a kulturu, redigované v češtině a slovenštině. Časopis byl vydáván nejprve v New Yorku, od roku 1960 v Paříži (řídil P. Tigrid). Do listopadu 1989 vyšlo 90 čísel.

29. 10. 1946 - Z Karlových Varů byl vypraven poslední (symbolický) transport německých občanů (transporty však jezdily i dále, a to i do sovětského pásma). Během organizovaného odsunu v roce 1946 bylo vysídleno z ČSR 1 222 628 osob německé národnosti do amerického a 633 984 osob do sovětského okupačního pásma v Německu.

(red)

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčírřiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123,

mail: cesky.zapas@ccsh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz